

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., [za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za meec, po 30 kr. za četrt leta. Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša. Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnishvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“. Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

FRAN ERJAVEC †.

En rob obdaja danes zopet našo prvo stran, izrazujoč naj-globejšo bol, ki nas je pretresla v dno srca, dobivši v roke danes dopoludne pretužno vest, da je preteklo noč v solnčni Gorici za vselej zatisnil svoje oči profesor Fran Erjavec. Kakor nas, tako bode tudi vsacega rodoljuba prešinila bitka žalost, ko dobi v roko te vrste, ki mu naznanjajo, da je prenehalo biti najplemenitejše srce, da smo izgubili moža, ki je bil uzoren kot rodoljub, kot pisatelj, kot soprog in oče, kot prijatelj, ki je bil značaj, čist kakor zlato, trden kakor kremen.

Prerano umrli Erjavec ni bil zastopnik narodov niti v državnem, niti v deželnem zboru, a bil je toli odličen in upliven, da je nam vsem bil avtoriteta, da smo radi in brez ugovora poslušali njegove modre svete, da smo s slastjo prebirali njegove mnogovrstne spise, bil je toli plodovit, da smo se čudili njegovi neumorni delavnosti in izredni marljivosti, bil nam je zrcalo pristnega domoljubja, in da je nam sojeno, pisati mu nekrolog, je izvestno najžalostnejša naloga, ki nas je kdaj zadela.

Fran Erjavec porodil se je dne 9. septembra 1834 v Ljubljani, na Poljanah, dovršil ljudske in latinske šole v Ljubljani ter šel leta 1855 na Dunaj, kjer je svoje študije končal leta 1859. Jedno leto bil je potem prefekt v Terezijišči, leta 1860 pa odšel za profesorja v Zagreb, kjer je služil deset let. Leta 1871 preselil se je v Gorico, kjer je bil profesor na realki do svoje prerane smrti.

To so kratke črtice iz njegovega življenja, ki je izza mladih nog bilo posvečeno narodu in naši književnosti, za katero si je stekel neprecenljivih zaslug in katera je po njegovi smrti silno prizadeta. Dijak se priobčeval je že svoje jedrnaté spise v dijaški list „Vaje“, katerega so si osnovali 1854. leta Ljubljanski osmošolci: V. Bril, Fr. Erjavec, Simon Jenko, Valentin Mandelc, Ivan Tušek in Valentin Zarnik.

Pozneje, ko je Janežič v Celovci začel izdajati „Glasnik“, bil mu je Erjavec zvest in plodovit sotrudnik. Spisal je za omenjeni list „Črtice iz življenja Šnapšnepskovskega“, v katerih je satirično šibal delovanje nekaterih Ljubljanskih naravoslovskih obrtnikov, povest „Zamorjeni cvet“, v katerej je dal duška svoji prvi, žal, da nesrečni

ljubezni, satirični potopis „Iz Ljubljane v Šiško“, prelepo povest „Na stricovem domu“, „Husarji na Polici“, dalje spise: „Kako se je slinarju z Golovca po svetu godilo“, „Ena noč na Kumu“, „Žaba“, „Zgubljen mož“.

Kakor za „Glasnik“, tako je bil delaven pozneje tudi za druge naše zavode. Za družbo sv. Mohorja spisal je „Hudo brezno“, „Živalstvo“, „Prirodopis živelstva s podobami“, „Naše škodljive živali“, „Domače in tuje živali“ in še v letošnjem koledarju družbe sv. Mohorja lepo poučno povest „Ni vse zlato, kar se sveti“. Za „Matico Slovensko“ spisal je „Botaniko“ in „Zoologijo“, „Rudninostroj“, in izborna zbirko „Iz potne torbe“ v katerej nam je nabral toliko in tako kritično obdelanega narodnega gradiva. Poleg tega nahajamo v Dunajskem „Zvonu“ njegove „Spomine s pota“ v „Ljubljanskem Zvonu“ pa „Raka“, in „Rastlinske svatbe“ ter nam je omenjati njegove „Somatologije“, ki se odlikuje po izbornih tehničnih izrazih.

S tem pa še ni obrisano vse njegovo delovanje, kajti Erjavec bil je delaven od zore do mraka, od mraka do dne. Ni ga bilo narodnega podjetja, katerega bi on ne bil duševno in gmotno podpiral, ni ga skoro bilo društva, kateremu on ni bil član. Kakor „Matici Slovenski“, tako je bil tudi član in ustanovitelj „Slovenskemu otroškemu vrtu“ v Gorici, tamošnji posojilnici in čitalnici, delničar „Narodne Tiskarne“ in dasi je živel le ob svoji plači, je Erjavec vendar mej prvimi uplačal 200 gld. za „Narodni dom“ in tako položil svoje trdo prisluženo darilo na domovine oltar.

Morali bi pisati še dolgo in obširno, da bi dostojno označili pokojnega Erjavca, a žalost krči nam srce in bridkost nas naudaja, ko preiščujemo, zakaj kruta osoda baš naš narod tako neusmiljeno tepe. Ne dovolj, da smo razkosani, kakor Absirtovo truplo, poseza neizprosna smrt z odurno svojo roko neprenehoma mej naše vrste in si izbira najplemenitejše žrtve v najlepši dobi življenja. Jedva smo na Ptuj izgubili Raiča, Gregoriča in Urbanca, jedva je ozelenela Krilanova gomila, že zadene nov udarec goriške in ž njimi vse druge Slovence, kajti moža, kakeršen je bil Erjavec, pogreša vsak narod. Taki značaji so redko sejani in blagor narodu, ki jih ima mnogo!

Franu Erjavcu bodi v nas večni spomin in slava njegovemu imenu!

LISTEK.

Undina.

(Spisal André Theuriot; poslovenil Vinko.)

III.

(Dalje)

„Se li to mnogokrat zgodi?“ vpraša Jacques z lahko ironijo.

Ona se ustavi, ga poredno pogleda ter odgovori s prijetnim, jako krotkim in jako odločnim glasom:

„O seveda, če drugi storé, kar jaz hočem.“

„Hm!“ meni Jacques, „to je zadostilo, katerega človek v svojem življenji nema čestokrat.“

„Pač,“ odvrne Antoinetta preprosto; „vsaj meni nazadnje vsakdo izpolni voljo. Papa pravi, da z laskavostjo vse dosežem od njega in Celina me razvaja.“

„Kdo pa je Celina?“

„Moja služabnica; ona je pri meni od takrat, ko sem bila še otrok, zato jo imam pa tudi zelo rada in ona mene obožava. Kadar me je mati kaznila, prišla je Celina ter me tešila. Prišla je pa čestokrat, kajti jaz sem bila sila lena.“

„Veste kaj,“ meni Jacques, „gospodična Celina bi bila bolje storila, da bi vas bila prišla malo za ušesa.“

„No, motite se,“ odgovori Antoinetta naglo; „pri meni se z nežnostjo vse doseže, s silo pa nič. Mislili so, da me ukrote, ko so me poslali v Sacré Coeur v Marmoutiersu.“

„In kakšen je bil uspeh?“

„Tragičen! Ko so me utaknili v grozno, kot trava zeleno uniformo, bila sem tako obupana, da sem sklenila umreti. Prinesla sem bila s sabo škatljico z barvami in vzela sem iz nje košček berolinskega modrila. Celina je namreč vedno pravila, da je strupeno, kadar me je svarila, naj čopiča ne utikam v usta. Nadejala sem se, da bode dovolj, da me umori. Imela sem svoje berolinsko modrilo vedno v žepu ter časih segla po njem, zvečer pa sem je polagala pod blazino. Ko sem bila nekega večera bolj nesrečna in zapuščena nego kedaj poprej, požrla sem barvo.“

„In gotovo ste strahovito zboleli potem!“ veli Jacques osupel in vznemirjen.

„Da, umrla pa le nesem,“ nadaljuje smeje se, „in vzeli so me iz Sacré-Coeura.“

„To je bilo zelo napačno!“ odvrne Jacques,

zamislivši se. „Pustiti bi vas bili morali tam, in dobro vem, da bi nikoli več ne bili poskusili berolinskega modrila.“

Ona ga pogleda od strani ter zmaje z ramami.

„Nikomur bi ne bila svetovala, naj se zanaša na to,“ deje, potem pa pretrga razgovor ter skoči v goščo, kjer prične trgati divje kozje parkelje, viseče z vej lešnikovega grma. Utrgano cvetje je metala proti Jacquesu Duhouxu, ki jo je čudeč se se gladal. Ker se jej je jedna mladika upirala, stopila je na prste in prijemši vejico z zobmi, skuša jo na ta način odlomiti.

Jacques se je čutil njenej finej roki za pestjo in belim zobem, blisketajočim se v mesečini. „Ranili si hoste ustnice.“ šepne z rahlo ginenim in skoro nežnim glasom. Razlika mej običajnim trdim in resnim naglaševanjem njegovim bila je tako velika, da je Antoinetta osupela prenehala. Prvi pot se srečata njiju pogleda in Jacques se je čutil vzrujanega od nog do glave.

Ko si je natrgal cvetk, šla sta doli v grapo. Bila je daljša pot, a Jacques se je udal vsemu ter se ni upal ugovarjati.

Kmalu sta dospela na breg. Ribnik, obdan od pripogibajočega se ločja, svetil se je v bajnej čistoti.

Deželni zbor kranjski.

(VIII. seja dne 4. januarja 1887.)
(Konec.)

Župan Grasselli nadaljuje: Ta trditev Dežmanova je toliko originalna, da pač ne zasluži ni kakega odgovora. Očital je Dežman tudi mestu Ljubljanskemu velike dobrote po ustanovah, pozabil pa je povedati, da kar dežela daje mestu, je popolnem opravičeno, kajti mesto Ljubljansko donasa tretjino vseh deželnih priklad. Rekel je Dežman tudi, da je zahteva mesta, katero hoče po goldinarji za seženj svojega posestva, tik prisilne delavnice odeluška. Posestvo je toliko, da ne stoji seženj več nego jeden goldinar. Mesto samo pa, ko kupuje posestva za ceste in za zgradbe, plačuje trikrat, petkrat in tudi desetkrat dražje, nego je ponuja deželi. Deželnemu zdravstvenemu oddelku (dr. Keesbacher-ji op. ured.) privoščijo govornik popolnem zahvalo Dežmanovo, a dozdeva se mu, da vladnemu zdravstvenemu oddelku dela posebno radost, baviti se z zdravstvenimi zadevami mestne občine Ljubljanske. Mestni magistrat zahteval je le povračilo onih stroškov, ki so nastali, ko se je zanesa kolera v bolnico za silo, to je 800 gld., drugih 200 gld., katere je mestna občina plačala vsak mesec, pa ni zahtevala.

Deželni predsednik baron Winkler pravi, da se zdravstveni oddelek deželne vlade ne bavi s posebno radostjo z zdravstvenimi zadevami Ljubljanskega mesta, da postopa le postavno in da ni zaukazal ničesar, kar bi ne spadalo v vlade področje. Če pa mestni magistrat drugače misli, lahko se pritoži pri državnem sodišči.

Poročevalec Luckmann meni, naj bi se opustile vse rekriminacije, katere gotovo ne bodo pospeševale dobrih razmer mej mestom in deželo. Potem se vsprejmo vsi predlogi finančnega odseka.

Deželni glavar grof Thurn izreka vsem tistim, ki so po svoji srčnosti in vztrajnosti pripomogli, da se je kolera hitro zatrla v prisilni delavnici, v prvi vrsti obema referentoma v deželnem odboru, hišnemu zdravniku, vodji, uradnikom in služabnikom, zahvalo.

Poslanec Luckmannu poroča v imenu finančnega odseka o proračunu prisilne delavnice za leto 1887. Potrebščine je 83.166 gld., zaklade 70.786 gld., torej bode primankljaja 12.380 gld., ki se ima pokriti iz deželnega zaklada.

Prošnje paznikov za povišanje plač izročile so se deželnemu odboru, da o prihodnjem zasedanju stavi svoje nasvete.

Glede pogozdovanja Krasa nasvetuje finančni odsek: 1. Izročitev opravil glede gospodarenja in zaračunenja denarja pogozdovnega zaklada kranjski deželni blagajnici se odobruje. 2. V namen pogozdovanja Krasa dovoli se dotičnemu pogozdovnemu zakladu za l. 1887 podpore 1000 gld. iz deželnega zaklada.

Dr. Poklukar poroča v imenu finančnega odseka o popravljanju poslopij in nakupu živine, gošpodarskega orodja itd. za deželno vinarsko in sadjarsko šolo v Grmu ter nasvetuje: a) Za popraviljanje in adaptiranje poslopij 6000 gld.; b) za nakup živine 1000 gld.; c) za nakup voz 400 gld.; e) nakup vinograda 3500 gld., skupaj 12.100 gld. 2. Deželni zbor pritrdi izjavi deželnega odbora glede

Antoinetta z naglim ukretom spusti kapuco ter si plašč vrže nazaj preko ramen. „Kako je to lepo!“ vsklikne naudušena. „Jaz ljubim vodo, ljubim jo brezmejno!“

„Morebiti vam je bila kakšna Undina botra!“ veli Jacques smijoč se.

Ona se nasmeje, nabere malo usta ter pravi:

„Evonyme trdi, da sem sama Undina, ker imam zelene oči.“

„Zelene!“ mrmra Jacques, „res? jaz sem mislil, da so modre.“

„Gotovo niste prav videli. Le pogledjte!“ doda nepremišljeno, približavši Jacquesu od lune obsevano obličje.

„To so oči prave pravcate Undine!“

Jacques je že izgubljal svojo hladnokrvnost.

„Ali veste, da so Undine precej na slabem glasu?“ pravi z nekoliko tresočim se glasom. „Pravijo, da so za tiste usodepolne, ki jih ljubijo.“

„Kaj še!“ veli Antoinetta, bližajoč se jezerovej plazini, „samo takrat, če jih ljubimci ne ljubijo prav. Človek mora ljubiti preveč, da ljubi dovolj. Sicer pa hočem, da bi bila že kmalu v mojem kraljestvu, da natrgam nekaj cvetic ter si popolnim kito.“

(Dalje prih.)ning Poste“. Sicer so se stvari nekolikoboljšale

ingerencije c. kr. poljedelskega ministerstva o točkah normalnega ukaza z dne 14. marca 1887 izrečene.

3. Deželni odboru se naroča, da prosi c. kr. poljedelsko ministerstvo za zvišanje ustanovne podpore za šolo v Grmu. 4. Deželni odbor se pooblašča, da začasno upelje za šolo v Grmu nov statut in učni načrt v sporazumni in po pritrditvi poljedelskega ministerstva, z izrecnim naročilom, da v prihodnjem zasedanju deželnemu zboru predloži statut in učni načrt v potrjevanje. Vsi predlogi se vsprejmo in potem seja sklene.

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 13. januarja.

„Gazeta Narodowa“ pravi, da je jako čudna logika manifesta nemških poslancev češkega deželnega zbora. Tako govore ljudje, ki neso ničesar pozabili pa ničesar naučili se. Videti nečjejo onega narodnega gibanja, ki je v tridesetih letih naredilo iz skoro popolnem ponemčenega mesta zlato Prago. Vedno pojó staro pesen, ki je pa zaradi premenjenih razmer postala jako smešna. Če danes nasledniki onih rodov, ki so res prinesle višjo nemško kulturo na Češko, če se danes Schwarzenberg, Lobkovic in Clam potegujejo za češko narodnost, kako morejo potem še Schmeýhal, Knotz in Plener braniti „lepo češko domovino“ kot nemško deželo. Tako politično donquixotstvo ne bode preprečilo razvoja samostojne slovanske kulture na Češkem. Ko bi Čehi tudi ne bili tako pravični proti Nemcem, kakor so, vendar bi slednji ne bili smeli izstopiti iz deželnega zbora. Nemški kulturonošci si domišljajo, da so le sami sposobni za vladanje. 22. decembra se pa pokazali, da Avstrija prav lahko obstoji brez Schmeýkalove, Herbstove in Plenerjeve vlade. Ko bi se eksodus ne bil tako hitro zgodil, mislili bi se prav lahko, da je vlada vse to spretno pripravila, da si utrdi svoje stališče.

Vnanje države.

„Pester Lloyd“ je izvedel, da so se odnošaji med Avstrijo in Rusijo poslednji čas jako zboljšali. Rusija je pripravljena v marsičem odjenjati, da se le reši bolgarsko vprašanje, popustila je svoje jednostransko stališče. Nadejati se je zategadelj, da se ohrani mir.

Poročilih iz Sofije izrazil se je francoski minister vnanjih zadev proti bolgarske deputaciji, da je nezavisnost Bolgarske zajamčena po mejnarodnih pogodbah. Nobena velevlad se ne sme mešati v bolgarske notranje zadeve. Francija bode potrdila vsacega kandidata za bolgarski prestol, katerega bode volilo sebranje. Priporočal je, da naj si Bolgari prizadevajo ohraniti mir in red. Predvčeraj je bolgarska deputacija bila pri seji zbornice, ter se je pri tej priliki pogovarjala s Clémenceauom. „Temps“ graja one liste, ki so poslednji čas napadali Bolgare. Javno mnenje se bode še vedno une malo za bolgarski narod, kajti sovraštvo izvira le iz napačnih nazorov. Bolgare so napadali, da bi se prikupili Rusiji. Sedaj se pa že kaže, da smo bili prevarani, kajti tudi druge vlasti si prizadevajo pridobiti rusko prijateljstvo. Nikakor ni bilo umestno žrtvovati tradicije svobode in velikodušnosti domišljiji in Francija bode simpatizovala z Bolgari, kakor zasluži narod, ki se bori za nezavisnost.

Na prvo vabilo turške vlade ni hotel vodja bolgarske opozicije, Cankov odpotovati v Carigrad. Še le na drugo vabilo velicega vezirja je odpotoval. Kak namen ima to potovanje, se prav ne ve. Govori se, da hoče Turčija Cankova imenovati vzhodnorumelijskim generalnim guvernerjem. Drugi pa mislijo, da se Cankov v Bolgarijo niti več ne povrne, ampak odpotuje iz Carigrada v Rusijo. Sicer je pa ta bolgarski rodoljub imel prav, da se je obotavljal odpotovati v Carigrad. Vladna stranka je že porabila to potovanje v svojo korist. Mej narodom agituje proti Cankovu, češ, da hoče domovino izdati Turčiji. V Plovdivu je na kolodvoru cela družal pričakovala Cankova. Zvižgala je, kričala: „Smrt izdajci in ruskemu vožnu!“ ter železniški voz, v katerem je bil, ometala z blatom. Ko bi vojaki ne bili zabranili, bila bi družal ulomila v voz in ubila starega moža. Res lep red vlada v Bolgariji pod sedanjo vlado.

„Pall Mall Gazette“ objavila je senzačen članek v naslovu: „Bombardovanje Carigrada“. Ta list nas pouči, da je zadnje tedne le malo mankala, da ni prišlo do vojne mej Anglijo in Rusijo. Sporazumjenje mej Rusijo in Turčijo dalo bi bilo povod vojni. Ruski veleposlanik Nelidov je turškej vladi predložil več pogodb in slednja bi se ne bila dosti obotavljala je podpisati, ko bi Anglija ne bila začela pretiti z vojno Gadban efendi je pa v Sofiji pritiskal na regentstvo, da bi se Bolgari sporazumeli z Rusijo. Ti dogodki dali so povod znanemu članku v „Morning Post“, v katerem se je Turčiji pretilo z energičnimi naredbami. Turški veleposlanik v Londonu Rustem paša zahteval je od angleškega ministra vnanjih zadev pojasnila zaradi dotičnega članka. Lord Iddesleigh mu je pa odgovoril, da je v Angliji časopisje svobodno, a vlada in večina angleškega naroda se strinja popolnem z izjavami „Morning Poste“. Sicer so se stvari nekolikoboljšale

poslednji čas, a vendar je še lahko mogoče, da sedanja vlada Anglijo zamota v vojno.

Vso evropsko časopisje bavi se z govorom nemškega kancelarja. Rusiji sovražne časopise je jako poparilo, da je Bismarck poudarjal prijateljstvo z Rusijo in se izrazil, da Nemčija nema nobenih koristi v Bolgariji. Ruskim listom se pa dozdeva, da je preveč poudarjal dobre odnose z Avstrijo. Sploh se je videlo iz njegovega govora, da Bismarck nikakor ne misli prav podpirati ruske politike v orijentu, ampak se hoče ruskega prijateljstva samo posluževati proti Franciji. Francoski listi mislijo, da je Bismarck jo dobro pogodil, trdeč, da sedanja Francija ne želi vojne, da se pa za zmirom ne bode dal mir ohraniti, ker ima Nemčija Alzacijo in Loreno.

Francoski vojni minister Boulanger predložil je ministerskemu совету brzjavno poročilo o dogodkih v Tonkingu v začetku tega meseca. Mnogo ustajnikov utaborilo se je pri Thanhoi in se hitro zagradilo z utrdbami. Vojaki so jeskušali pregnati, pa se jim ni posrečilo. 4 častniki so bili ranjeni, 5 evropskih in 8 tonkinskih vojakov mrtvih, 15 evropskih in 27 tonkinskih vojakov pa ranjenih. Hitro so se odposlali močni oddelki vojakov pod poveljstvom polkovnika Brissauda v Thanhoo. — Zbornici sta se predvčeraj sešli. Starostni predsednik Blanc je v svojem nagovoru priporočal republikancem slogo, da bode novo zasedanje zbornice srečnejše nego je bilo zadnje. Treba se je poprijeti politike napredka, gospodarstva in dela. Zbornica je potem zopet Floqueta volila predsednikom. V senatu je pa starostni predsednik Carnot poudarjal, da sta notranja stalnost in mir najbistvenejša pogoja za razvoj Francije. Vojna bi le povečala bedo. Narodi to ravno tako dobro vedo kakor vlade, in dandanes se tudi monarhistične vlade morajo ozirati na narodno mnenje. Francija želi miru, samo tam jo slika za vojevito, kjer treba zmagati pomisleke parlamenta. Francija je razumna dežela, kjer narodnega duha ne oživlja strah pred inozemstvom. Na Francoskem ni vojaške stranke. Vojska je tesno zvezana z drugimi stanovi in želi miru. Ko bi pa kak dogonek varal njene nade, bode Francija pokazala, da je poslednjih 15 let dobro porabila in znala bode postaviti legje za brambo, kakor v prejšnjem stoletju. Novega predsednika volil bode senat danes.

Pri volitvi v Castellamare v Italiji prišlo je do krvavega boja mej vladno in radikalno stranko. Vladnega kandidata so nevarno ranili. Več oseb je mrtvih, nad 80 ranjenih. Vojaki so morali z orožjem napraviti red. Razburjenost bila je velikanska.

Dopisi.

Iz Gorice 11. januarja. (Interpelacija dr. Rojca. — Samomor? — Veselice.) Včeraj dne 10. t. m. bila je zopet seja v našem deželnem zboru. Seja bila je zelo zanimiva in zbralo se je k nji tudi nenavadno število poslušalcev. Inače zborujejo naši deželni očetje pri popolnem praznih prostorih, poslušateljem namenjenih. A včeraj so kazali že ti prostori, da pride na dnevni red kaj nenavadnega. Sem ter tja pošepetal je prijatelj prijatelju: pridi v zbornico, danes bode dr. Rojc interpeloval vlado o razmerah v tukajšnji bolnici in blaznici. To je zadostovalo, da se je galerija v zbornici še precej napolnila. In res po dokončanem dnevnem redu dá g. glavar besedo dr. Rojcu, da stavi označeno interpelacijo. Dr. Rojc je poldrugo uro čital svoj elaborat, a koj početkom, ko je nekoliko pojasnil odbornika dr. pl. Pajerja postopanje v tej zadevi, zapustil je ta gospod zbornico, njemu so sledili drugi gospodje italijanske stranke polagoma. Zdelo se je, da gospodje ne zazumijo slovenske zelo zanimive interpelacije. A tudi na desnici pričeli so poslanci zapuščati sedeže in zbornico in ko je dr. Rojc hotel prečitati par prilog in pričeval tej interpelaciji — bilo jih je 25 — opozori gospod glavar, opozorjen na to, da zbornica ni sklepčna, pretrga sejo za 10 minut in po preteku tega časa objavi, da ni mogoče dalje zborovati, ker ni zadostno število poslancev v zbornici. Prihodnjo sejo napove v dan 11. t. m. z opazko, da bode dnevni red poslancem pismeno objavljen. Danes bila je zopet seja ob 5. uri popoldne, občinstva še več nego prejšnji dan. Prebere se zapisnik seje dne 10. t. m. in potem se je pričakovalo, da bode dr. Rojc svojo interpelacijo nadaljeval, a prišlo je drugače. Gospod glavar, grof Coronini, razlaga na dolgo in široko, da je prijatelj svobodni besedi, a da ne more dopuščati, da bi interpelant nadaljeval, češ, to ni interpelacija, temveč polemika zoper deželni odbor, ki je bil po dr. Rojci napaden in žaljen.

Sploh pa, nadaljuje, obrnjena je ta obtožba proti deželnemu odboru in na vlado, katera pa nema pravice soditi o delovanju deželnega odbora, ki je le zbornici deželnih poslancev odgovoren. Dr. Rojc hoče ugovarjati, da on ni žalil in nameraval žaliti nobenega in tudi deželnega odbora ne, navajal je

le fakta in statistične date, in — glavar zvoni — če mu je zabranjeno svobodno govoriti v zbornici, odvrta odgovornost za nasledke od sebe, bode zapustil denašjo sejo ter po svojem prepričanju varoval svoje pravice kot poslanec. Dr. Pajer je mej to kontroverzno mej Rojcem in glavarjem, ki je prav marljivo zvonec vtilil, v jako zaničevalnem tonu klical: basta, basta! Poslanec Rojc pobere svoje akte in zapusti zbornico, a tudi poslušalci pobrali so šila in kopita in pred deželno hišo kritikovali po svoje postopanje glavarjevo in drugih. To je faktum, kateri podajamo danes brez komentara, da si je izvestno, da ne bode brez nasledkov za Slovence na Goriškem, ki so bili do sedaj jedini in so se s skupnimi močmi branili proti navalom zedinjene nemško-italijansko-liberalno stranke. Bolnica je žulj, katera občutijo naši posestniki jako močno.

Ni mnogo mesecev tega, da se je bil usmrtil v Poreči duhoven, rojen Korminec, katerega je poreški škof dr. Flapp iz tukajšnje škofije s seboj vzel. Danes pa se poroča iz Kormina, da je brata njegovega zadela jednaka osoda. Pil je vesel in zdrav ob 10. uri zvečer dve boteljki piva, a pol ure kasneje našli so ga v njegovi lekarni mrtvega. A novejša poročila vedo povedati, da je smrt pri omenjenem nesrečniku nastopila radi tega, ker je dobil po pomoti boteljke s strupeno vsebino.

Naša Čitalnica objavila je red predpustnim veselicam, in sicer bode dne 22. januarja in 5. februarja plesna zabava, 20. februarja pa ples. Tudi podporno društvo namerava prirediti v predpustnem času besedo s plesom, toda določeno ni še, kje in kdaj.

Iz Trsta 11. januarja. [Izv. dop.] Zadnja naredba finančnega ministerstva, ki so jo dobila naša finančna oblastva vzdignila je na prvi mah nekoliko prahu. Saj je pa tudi res nečuvstvo, da gosp. finančni minister Slovence na tak način protrežira. Slovenske uloge slovenski reševati, ni bil do danes vajen najzadnji davkarski urad na Primorskem, in vendar so rubili kmetom vole, krave in kotle in kar je bilo, če niso hoteli ali neso imeli s čim plačevati davkov in taks. Vse to vršilo se je v najlepšem redu in miru, nikdo ni upil, nikdo se upiral, kaj je bilo torej treba finančnemu ministru, kaliti ta lepi red in mir? Tako misli ogromna večina finančnih uradnikov, a ta nemir jih kmažu mine, prebravši naredbo jo založijo mej listine ter pojdejo z olimpiško mirnostjo staro svojo uglašeno pot, naj minister govori in piše, kar hoče. Našemu okoličanu pa bodo tudi za naprej pošiljali „čamade“ (chiamate) in „ordine di pagamento“ itd.

Ti modrijani vele, da je Slovincem dovolj, da poznajo številke, teksta jim ni treba razumeti. Številka pravi, da imaš plačati toliko forintov in toliko soldov, kako in zakaj naj te ne briga, vse to je naša stvar. Če imaš, daj, če pa nimaš, „faremo i nostri passi“ pa Bog, s teboj se ne bomo prepirali in učili se tebi na ljubo tvojega jezika.

In tako se tudi godi, kmetje plačujejo, če prav dostikrat ne vedo zakaj, „šior škrivan v uficiji“ pravi, da treba toliko odšteti, on že ve, zakaj, če tudi neče ali včasih ne zna tega povedati plačevalcu. Kmet plača, zahvali se „šior škrivanu“ in gre svoj pot, ne da bi kalil ta prelepi in prestari mir in red! Kako vse drugače se godi eksotičnim našim Nemcem. Ti dobivajo vse uradne dopise v nemškem jeziku, v nemškem jeziku pogovore se lahko z vsakim uradnikom ter dobe od vsacega v svojem jeziku potrebna mu pojasnila, prav kakor doma v Mecklemburgu ali Bog ve kje. Le mi Slovenci, ki smo tukaj rojeni, ki tukaj živimo in umiramo, ki imamo tukaj svoja posestva, le mi smo tukaj tujci, nas nikdo ne pozna, našo eksistenco taji magistrat, taji jo vlada. A da je stvar prišla tako daleč, krivi smo si tudi sami. Še nikdar ni prišlo našemu okoličanu ali meščanu na um, zavrniti italijansk ali nemšk dopis, nikedar uložiti slovensko tožbo, slovensk rekurs ali bodi si katero koli uradno listino v slovenskem jeziku.

Vse pogodbe, odstopna pisma, ženitovanska pisma z jedno besedo vse notarijatske akte pišejo v italijanskem včasih celo v nemškem jeziku. Vsi zakoniti pisarji, periti, notarji in advokati uradujejo v nemškem in italijanskem jeziku, v slovenskem pa nobeden. A vendar mislim, da stranka, katera plača, tudi lahko zahteva, da jej dotičnik spiše pogodbo v jeziku, katerega dobro razumi. In vendar so naši ljudje tako do okrajnosti „miroljubni“, da ne rabim družega izraza, da puste, naj jim „šior škrivan“ piše pogodbe po starem italijanskem „šimelnu“, če

tudi od vsega, kar je „škrivan“ napisal dostikrat ne razumi ne besedice. Tako malo spoštovanja do sebe in svojega jezika je tako grdo, da razborit človek ne najde besede, da bi z njo izrazil svojo nejevoljo! Najbolj čudno se mi zdi pa to, da so v okolici mej temi pisarji ali „periti“, ki pišejo italijanske pogodbe, pisma in rekurse ljudje, ki se štejejo mej narodnjake, mej stebre, da celo mej javne zastopnike in zagovornike našega naroda!

To izvestno ni narodno! Rajše nego da po italijanskih uzorcih sestavljate našim ljudem italijanska pisma, odprite jim oči, povejte jim, da jim dela to škodo in sramoto, napravite si jedenkrat slovensk uzorec ter pišite jim slovenske listine, katere boste umeli vi in pa vaši klijenti; italijanskih aktov mnogokrat še samine razumete, tem menj pa kmetje, katerim jih pišete.

Od finančnih uradov dobivajo naši ljudje plačilne naloge in dekrete itd. vse v italijanščini. Če hočejo vedeti, kaj da jim piše „uficijo“, morajo k „škrivanu“, da jim stvar prebere in razjasni, česar mislim, da ne dela zastoj. Ako je stvar zamotana in se godi kmetu ali meščanu krivica, gre zopet k pisarju, da mu napiše italijansk rekurs, če tudi bi slovenskega sam lahko spisal ter prihranil denar, ki ga daje „učnemu peritu.“

„Slovenski pravnik“, ki ga izdaje družba sv. Mohorja, „slovenski spisovnik“ in druge jednake knjige neso obrodile našim okoličanom ni najmanjšega sadu. Brez perita in njegove italijanščine, se naš okoličan še podpisati ne more ali ne zna. To je križ, da nikedar tacega, da ljudje ne vidijo svoje koristi. Zato pač ni čudo, da dohajajo iz naših uradov samo italijanski in nemški dopisi! Najprej si moramo sami pomagati, slovenskega uradovanja ne bodo oblastva nikjer silila, če ne bode narod sam tega odločno zahteval! Pravice imamo, uporabljajmo jih vedno in povsod potegujmo se zanje krepko in moško, ker ni ga človeka, ni ga oblastva, ki bi nam je mogel kratiti. Radoveden sem, če bodo, ako bomo tako delali, naši nasprotniki še vedno tajili našo eksistenco? Ako pa pustimo, da pojde vse staro svojo pot, ostanejo nam vse priznane pravice samo iluzorične, imeli jih bomo mo le na papirji.

Z Iga 12. januarja. [Izv. dop.] Pri nas sta bili to jesen volitvi za županstvo in za prvomestništvo krajnega šolskega sveta. Mož, kateri hoče pri nas v vseh zastopih ukazovati, uriva svoje klečepalce, kjer koli mogoče, na prva mesta. Kakor da bi bila domovina v največji nevarnosti, stopa pred volilce, ukazujoč, katerega naj izberó za kolvodjo Studenske občine. Ni se nadejal, da bi se drznil kdo drugače voliti, nego jim je on namignil, a zgodi se vendar, da naš samosilec sramotno propade, on sam je z dvema drugima dobil samo 13 glasov in pri srečkanji je popolnoma v pleve pal.

Pri volitvi za župana je njegov kandidat delil usodo svojega pokrovitelja, umevno, kajti tukajšnje občinstvo ni teh mislij, da bi velik prilizovalec ter velik mož tudi tiste kreposti imel, katere mora dober župan imeti.

Zlaj je vendar jasno, kolike veljave so neke table, na katere ta mož s takim ponosom pri vsaki priliki kaže, izmej na stotine broječih volilcev podpira jih na steni v to prisiljena peščica trinajstoričice, — nezakonitim potom na steno pritihotapljenih table čestijo le samopašnost nekaterih osob, ne pa zaslug, katerih samosilnik nema.

Drugače se je godilo pri volitvi za prvomestništva za okrajni šolski svet Studenski. Razšopiri se zopet naš diktator pred zbrane svetnike povdigujoč svoj glas z nasvetom, naj jednoglasno na to mesto volijo moža, kateri je po njegovih besedah „eminentno praktičen talent“. — Podpiral je to volitev kot virilist in kot krajni šolski nadzornik. Z zvijačo pregovorjeni možje volijo v resnici ta njegov talent. A laž je šepava, poizvedelo se je, da krajno šolsko nadzorništvo zastopa nek drug mož, da je usiljeni vodja lžanske usode le — krivi nadzornik.

Krajni šolski svet s talentom vabi pseudo-nadzornika kaj uljudno na odgovor, toda zaman je ves trud, slednjič zakliče, kakor značajem jednake vrste navadno, srdito grozeč pravemu nadzorniku: G... a bom pa jaz še v „cuhthaus“ spravil.

Glejte, kam človeka napuh in častilakomnost zapelje! Nezmožen, da bi svoji strasti drug dušek našel, celo zabjak na pomoč kliče. Da bi svoje sra-

motno dejanje zakril, prišteva može poštenjake, katerim on ni vreden jermenov pri črevljih razvezati, mej zločince. Zdaj, ko so mu volitve oči odprle, da mej še nepokvarjevim ljudstvom zaupanja nema, maščevati se hoče za vse dozdanje nezgode s tem, da značajne može, site njegovega samopašnega vedenja, pred svetom osramotiti hoče. Ta grozna osveta ne pomisli, da se je kmet začel zavedati, da nema samo bremen, ampak tudi pravice. Kaj ko bi vendar kdo začel plašč tega moža iztepavati, mogoče, da bi se marsikateri debel greh iz-za gub iz-tpel.

O naših drugih socialnih razmerah, kakor o iznajdbi novega cerkvenega sloga in nove Cecilijanske glasbe drugi pot.

Domače stvari.

— (Nepotrjena konfiskacija.) Vender jedenkrat! vskliknili smo danes, ko smo dobili razsodbo, da jedna konfiskacija našega lista ni potrjena. V številki 285. dne 14. decembra 1886. priobčili smo bili dopis iz Celovca, v katerem je bil govor o novem krškem škofu. Državno pravdnništvo nam je rečeno številko zaplenilo, češ, da smo po §. 63. kaz. zak. zagrešili razžaljenje velečastva. C. kr. deželna, kot tiskovna sodnija pa te konfiskacije ni odobrila ter odklonila državnega pravdnika predlog. Državno pravdnništvo pritožilo se je proti temu na nadsodišče v Gradci. Slednje pa pritožbi ni ustreglo, ker v dotičnem dopisu ni predmeta za kaznjivo dejanje. V nagibih pravi namreč c. kr. nadsodišče:

Gründe:

Der im beanstandeten Zeitungsartikel enthaltene, die Beschlagnahme hauptsächlich veranlassende Passus, vornach den Abgeordneten nahe gelegt wird, dass sie, wenn auf ihre Wünsche in Wien keine Rücksicht genommen werden sollte, dann gut wissen, was sie zu thun haben, ist lediglich als Gegensatz zu den unmittelbar vorangeführten Worten: „Und dieser gute Wille der Regierung werde ihnen (den Abgeordneten) den Impuls geben, das gegenwärtige Ministerium auch fernerhin noch zu unterstützen.“ — Es kann demnach derselbe um so weniger auf Seine Majestät den Kaiser bezogen werden, als es im bezüglichen Vordersatze heisst, dass sie im Falle der Erwirkung eines der slovenischen Sprache mächtigen Bischofes, leicht überzeugt sein werden, dass das Ministerium auch die Beschwerden der slovenischen Staatsbürger berücksichtige.

Mit Rücksicht darauf und unter weiterer Bezugnahme auf die Gründe des landesgerichtlichen Erkenntnisses war die Beschwerde der k. k. Staatsanwaltschaft zu verwerfen, nach dem sich der Thatbestand einer strafbaren Handlung nicht ersehen lässt.

— (Državni poslanec dr. Ferjančič) vabi volilce posebno vipavskega okraja na razgovor v Vipavo v nedeljo dne 16. januarja t. l. ob 3. uri popoldne v grajskem cvetličnjaku.

— (Za Raičev spomenik) poklonil je „Sokol“ v zadnjem obnem zboru 25 gld.

— (Vabilo k obnemu zboru) slovenskega delavskega pevskega društva „Slavec“, kateri bode v nedeljo dne 16. januarja 1887. točno ob 2. uri popoldne v prostorih „Glasbene matice“ (Virantova hiša, 2. nadstropje.) Dnevni red: 1. Nagovor predsednika. 2. Poročilo tajnika. 3. Poročilo blagajnika. 4. Poročilo pregledovalcev računov. 5. Volitev novega odbora. 6. Volitev dveh pregledovalcev računov. 7. Razni nasveti in interpelacije.

— (Vabilo k veselici,) katero priredi „Čitalnica Postojnska“ v nedeljo dne 16. januarja 1887. v svojih prostorih. Vspored: 1. F. Dürer: „Domovina“, zbor. 2. Uhlig: „Koncert na gosli“ s spremljevanjem glasovira. 3. K. Mašek: „Zgubljena mati“, solospv. 4. I. B. Ipavic: „Vabilo“, četverospv. 5. Tombola. 6. Ples. Začetek ob 8. uri zvečer.

— (Vabilo k plesnim zabavam,) katere priredi slovenska Čitalnica v Gorici v društvenih prostorih o pustnem času, in sicer: V soboto dne 22. januarja — plesna zabava. V soboto dne 5. februarja — plesna zabava. V nedeljo dne 20. februarja — ples. — Začetek vsakikrat ob 9. uri zvečer. Pri vseh treh plesnih veselicah svira godba c. kr. pešpolka št. 62.

— (Ravnateljstvo zavarovalnice „Assicurazione generali“) v Trstu izročilo je vodstvo glavne agenture v Ljubljani g. Tagliapietri, ker je umrl prejšnji zastopnik g. Vincenc Seunig.

— (Razpisana) je služba družega učitelja na dvorazrednici na Vačah. Plača 400 gld. Dalje služba 4. učitelja na čveterorazrednici v Šmartinu pri Litiji. Plača 400 gld. in stanovanje. Prošnje do 25. t. m.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Gorica 13. januarja. Minolo noč nagloma za mrtvoudom umrl profesor Fran Erjavac. Slovenija žaluj!

Petersburg 13. januarja. „Journal de St. Petersburg“ naglašuje mirovne težnje, ki se kažejo v Bismarckovem in Carnotovem govoru in sploh povsod in katere vse vlade potrjujejo. Rečeni list z enakim zadovoljstvom navaja pravilne besede Gobleta in Flourensa na bolgarsko deputacijo in dotični komentar v „Journal des Debats“. Vse to je neovrgljivo znamenje miru, katero pričetkom leta z veseljem beležimo in po katerem se sme upati, da tekoče leto tega tako ugodnega znamenja ne bode oprovrnilo.

Rim 13. januarja. V zbornici odgovoril Robilant na znano interpelacijo Ferraris-a, da se je oblastvo v Trstu le posluževalo pravice, katere ima vsaka vlada, da namreč zabrani, da se inozemska naznanila ne nabijajo na vogle. On torej misli, da ne treba niti po nagibih dotične prepovedi povpraševati. Ferraris z odgovorom ni bil zadovoljen.

Pariz 12. januarja. Vsi časniki tolmačijo Bismarckov govor v mirovnem zmislu in vidijo v njem Nemčije pošten namen, da Francije ne bode napala. Vsi listi izjavljajo, da tudi Francoska ne misli napasti Nemčije. „Temps“ pravi, da bode Bismarckov govor po Evropi napravil jako pomirljiv utis.

London 12. januarja. Iddesleigh v Salisbury-jevem uradnem stanovanju nagloma zbolel in v malo minutah umrl.

„LJUBLJANSKI ZVON.“

Gld. 4.60. (933—16)
Gld. 2.30. — Gld. 1.15.

Trpotčev izvleček

z apno-ic-ozom, zanesljiv, upliven in 20 let pre-skuščen proti sušici, plućnici, kataru, kašlju in pomanjkanju krvi. — Cena gld. 1.10. — **Franciskova lekarna na Dunaji, V., Hundsturmstrasse št. 113, lekarna Ub. pl. Trnkoczy v Ljubljani in v največ lekarnah.** (855—1)

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opa-zovanja	Stanje barometra v mm.	Tem-peratura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
12. jan.	7. zjutraj	741.56 mm.	-24° C	sl. szh.	d. jas.	
	2. pop.	741.42 mm.	12° C	sl. zah.	d. jas.	0.0 mm.
	9. zvečer	741.78 mm.	04° C	sl. zah.	obl.	

Srednja temperatura — 0.3°, za 2.3° nad normalom.

Dunajska borza

dne 13. januarja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	81 gld. 60	kr.
Srebrna renta	82 „ 5	„
Zlata renta	112 „ 40	„
5% marcna renta	99 „ 80	„
Akcije narodne banke	874 „ —	„
Kreditne akcije	290 „ —	„
London	126 „ 65	„
Srebro.	— „ —	„
Napol.	9 „ 99	„
C. kr. cekini	5 „ 94	„
Nemške marke	61 „ 95	„
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 131	„
Državne srečke iz l. 1864	100 gld. 168	„
Ogerska zlata renta 4%	102 „ 80	„

Ogerska papirna renta 5%	92 gld. 75	kr.
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105 „ 50	„
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 118	„
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	124 „ 25	„
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	100 „ —	„
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	100 „ —	„
Kreditne srečke	100 „ 176	„
Rudolfove srečke	10 „ 19	„
Akcije anglo-avstr. banke	120 „ 112	„
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	210 „ 50	„

Cvet zoper tr-ganje (Gicht)

po dr. Mallén a 50 kr.,
zoper protin ter revmatizem, trganje po udih, bolečine v križi ter živcih, otekline, otrple živce in kite itd. V svojem učinku je nepresegljiv in hitro ter radikalno Schumacher. zdravi, kar dokazuje na stotine priznanj iz najrazličnejših krogov.

Prodaja (749—14)
LEKARNA TRNKOCZY
zraven rotovža v Ljubljani.
Razpošilja se vsak dan po pošti.

CACAO

in

ČOKOLADA

VICTOR SCHMIDT & SÖHNE

ki sta pri prvi Dunajske razstavi kuhinjske umetnosti bili odlikovani z najvišjo odliko, častnim diplomom, sta pristni samo, če imata našo uradno registrirano varstveno znamko in firmo. (856—33)

Dobiva se pri vseh boljših trgovcih in prodajalcih delikates, v Ljubljani pri g. Petru Lassnik-u.
Razpošilja se v provincije proti poštnemu povzetju.
VICTOR SCHMIDT & SÖHNE,
c. kr. dež. opr. tovarnarji. Tovarna in centr. razpošiljalnica
Dunaj, IV., Allegasse Nr. 48 (poleg juž. kolodvora).

Tuji:

12. januarja.

Pri nas: Urbania z Dunaja. — Hawel iz Kočevja. — Koziny iz Budimpešte. — Schlessinger z Dunaja. — pl. Stein, Hildebrand iz Laškega trga. — Rössler z Dunaja. — Mally iz Železnikov. — Walter z Dunaja. — pl. Uccelli, Luzatto iz Trsta. — Brauner z Dunaja.

Pri nas: Bernauer z Dunaja. — Pill iz Grada. — Erincora iz Maribora. — Milch z Dunaja. — Morawetz iz Grada. — Putschard iz Celovca. — Hüschl z Dunaja.

Pri avstrijskem cesarji: Ropret iz Bleda.

Umrli so:

12. januarja: Roza Kovač, 46 let, šivilja, Karlovska cesta št. 7, za spridenjem pluć. — Antonija Grum, gostilničarjeva vdova, 67 let, Sv. Florijana ulice št. 11, za spridenjem trebušnih delov.

VABILO

5. rednemu občnemu zboru

„Kmetске posojilnice Ljubljanske okolice“ v Ljubljani,

kateri bode

dne 23. januarja 1887 ob 10. uri dopoldne v društveni pisarni na Marije Terezije cesti h. št. 3 v Ljubljani.

Dnevni red:

1. Nagovor ravnatelja.
2. Poročilo blagajnika.
3. Poročilo nadzorstvenega odbora.
4. Volitev ravnateljskega odbora, in sicer:
 - a) ravnatelja,
 - b) blagajnika,
 - c) kontrolorja in
 - d) 2 namestnikov.
5. Volitev 3 članov v nadzorstveni odbor.

K polnoštevilnej udeležbi vabi častite deležnike naj-
uljudneje

ravnateljski odbor.

Ljubljana, dne 11. januarja 1887. (20—1)

Naznanilo

nadzorstvenega odbora „Kmetске posojilnice Ljubljanske okolice“ v Ljubljani.

Nadzorstvo „Kmetске posojilnice Ljubljanske okolice“ je pregledalo in primerjalo letne račune za 1886. leto in naznanja, da so pregledani računi in bilanca razpoloženi na spregled v zadružnej pisarni, kakor to zahteva § 30, al. 3 društvenih pravil.

Ljubljana dne 11. januarja 1887.

Nadzorstveni odbor.

Razpis službe občinskega paznika.

Pri mestni občini Kamnik izpraznjena je služba občinskega paznika (policaja) z letno plačo 420 gld. Prosilci, slovenskega in nemškega jezika zmožni, naj svoje prošnje s prilogami vred, in sicer tisti, kateri so v javni službi, potem svojega predstojnega urada, najdalje do

24. januarja t. l.

podpisanemu uradu pošljejo.

Mestno županstvo Kamnik,

10. januarja 1887.

(18—2) Župan: Franjo Fišer l. r.

Usojamo se p. n. slavnemu občinstvu naznaniti, da smo, ker je gospod **Vincenc Seunig**, ki je mnogo let uspešno vodil našo glavno agenturo v Ljubljani, lani v septembru umrl, izročili našemu nadzorniku gospodu **Konstantinu Tagliapietra**, ki je že sedaj, odkar je umrl gospod Seunig, naše tamošnje posle začasno vodil, definitivno vodstvo naše glavne agenture v Ljubljani.

V TRSTU, dne 1. januarja 1887.

Za centralno ravnateljstvo
ces. kralj. priv. ASSICURAZIONI GENERALI.

Generalni tajnik:

J. Besso.

(21)

Srečke za uboge, izdane od **Dunajskega magistrata,** glavni dobitek **1000 cekinov v zlatu** itd. Originalne srečke po **50 kr.**

Javno žrebanje neprekljicljivo dne 22. februarja 1887. 5100 dobitkov v vrednosti nad 80.000 gld.

Mnogo dobitkov v cekinih, srebrnih goldinarjih, Dunajskih komunalnih srečkah po 100 gld., zlatninah in srebrninah itd.

Ta loterija, katero napravi po izjennem Najvišjem dovoljenji Nega veličastva Dunajsko mesto, se ne sme primerjati s tako imenovanimi efektnimi loterijami, ki v primeri s številom srečk nudijo le neznatne, največ ničvredne dobitke. — Ako se naroči 10 srečk za 5 gld., se srečke franco pošljejo z oficijalno listo žrebanja. — Ako se pa naroči manj kakor 10 srečk, naj se priloži 20 kr. za frankovanje in pošiljatev oficijalne liste žrebanja. (954—3)

Kdor kupi več srečk, se mu pri tej loteriji nobena ne navrne.

MENJALNICA

SCHELHAMMER & SCHATTERA

na Dunaji.

V provincijah dobivajo se po bančnih podjetjih in menjalnicah, skoro vseh poštah in lot. kolekturah.